To bylo, když slavil Grošák třetí výročí svojí osady. No a my jsme tam šli - já a Fišta a Kyborg. Šli jsme přes Krkavčí horu, protože se Fišta chtěla kouknout na Ďáblovej kámen, jestli z něj fakt vyzařuje ta negativní energie nebo co. Tak jsme se u něj zastavili, u toho kamene, a Fišta si ho prohlížela. Sahala na něj, z jedný strany, potom ze druhý, a říkala, že to vypadá tak půl na půl. Že zatím neví. Já jsem se coural po pasece, protože mně může ňáká energie víš co, a Kyborg svačil. A najednou se začal přehrabovat ve všem, co mu přišlo pod ruku. "To není možný," povídal. "Kde je?"

"Co kde je?" řekl jsem.

"Buřt. Měl jsem ho tady." Kyborg plácnul rukou do rozepnutýho telete. "Eště před chvilkou tu byl. To není možný."

Fišta se přišla napít. "Co hledáte?"

Koukali jsme se do trávy kolem sebe a tak, různě, a já jsem přitom zavadil pohledem o něco zelenýho. Jinak zelenýho než tráva a mech. Ne úplně jinak, ale trochu jinak jo. Prostě mi to náhodou ťuklo do očí. Trpaslík.

Byl velkej asi jako krysa, kdyby stála na zadních, a nejspíš si připadal dobře schovanej. Seděl v trávě, u takovýho dost širokýho pařezu, a malinkatým nožejčkem pižlal umolousanýho, smetím obalenýho buřta. Co ušmiknul, to strkal do batůžku z březový kůry. Když si všim, že jsem si ho všimnul, jo, tak se přikrčil, provinile, a kus buřta honem sežvejkal. Asi chtěl mít svý jistý.

"Hele," povídám Fiště.

Fišta se koukla, kam koukám, a Kyborg taky.

Trpaslík zakňoural. "Neubližujte mi. Prosím, neubližujte mi. Já kradu jen proto, že máme hlad. My všichni máme hlad." Ze stínu za pařezem lezlo pomalu ven šest dalších zelenejch lesních skřítků. Znáš je. Zelený boty, zelený oblečení, zelený čepičky a takový rozcuchaný žlutozelený vlasy a vousy. Povídali. "Jsme prokletí. Prokletí. Stálo tu sedm buků a my jsme v nich bydleli. Každý v jednom. To byl náš domov. Ale pak přišel dřevorubec. S motorovou pilou. Příšerně železnou. Nikdo z nás neměl odvahu proti ní čarovat. Nikdo. Utekli jsme a on ty buky porazil. A my teď nemáme kde hlavu složit, schovat se před deštěm?"

Když to říkali, jo, Fišta normálně tála jako borůvková zmrzlina v pravý poledne. "To je smůla. Co s váma bude?"

Skřítkové jeden přes druhýho začali štěbetat. "Jsme prokletí. Všichni jsme prokletí. Neuhlídali jsme svoje stromy. Až do samainu musíme bloudit bez domova a nesmíme jíst nic, co pochází z lesa. Jen to, co nám dají hodní lidé."

Kyborg si prohlídnul zbytek buřta a vyhodnotil ho jako nepoživatelnej, asi, protože ho nechal upadnout zpátky do trávy k tomu březovýmu batůžku, a zavrčel: "Jo. Co vám dají. Ne co jim čorchnete."

"A ty bys nám ten špekáček dal?"

"Ne."

"Ale já bych vám dala jídlo, kdybyste si řekli," usmála se na ně Fišárková, hele, jako paní učitelka, která přistihla svoje žáčky při vybírání výpalnýho. Nebo čeho.

Skřítkové šeptali: "Když my se bojíme něco říkat. Bojíme se, že nás uslyší."

"Kdo?"

Trpaslíci nejdřív ani nepípli. Dost dlouho váhali, než potichounku, ale fakt potichounku zašeptali: "Náš král. Z toho kamene."

Fišta se ohlídla ke kameni. Otevřela pusu, jako kdyby chtěla něco říct, ale pak ji zase zavřela. Trpaslík s nožejčkem rychle pižlal buřta. Rozhlížel se, každou chvilku, jo, kolem sebe a šeptal takovým pisklavým hláskem: "Nejhorší je, že náš král? že? už mu neslouží paměť? už? nepamatuje si, jestli nás proklel nebo ne, a prokleje nás vždycky znova, když někoho z nás slyší mluvit. on? on už v tom kameni je moc dlouho a má už svoje vrtochy. On? vůbec neuzná, jak těžko se čaruje proti železu."

Fišta kejvla. "To vím, proti železu je to těžký."

Trpaslík taky kejvnul. "A ještě?" Zarazil se. "Psst. Já? já myslím? on? že já nemlčel? já? promiňte mi to, kamarádi? já? on? slyšel mě? já? kamarádi?"

Trpaslík sebou párkrát zaškubal, upustil nožejček a padnul na záda. Ostatní zbledli. Najednou se všichni motali jako mátohy. Posedávali, polehávali. Říkali, že se jim točí hlava a že se nemůžou udržet na nohou. Fišta si s nima nejdřív moc nevěděla rady. Ale dělala, co mohla. Přikládala k nim dlaně a zaříkávala je, dokud nebyli z nejhoršího venku. Seděli jí na klíně jako nemocný laboratorní myši. Ten s nožejčkem už se taky trochu probral, mezitím, a šeptal: "Ještě že jsi taková šikovná. Fůůů? Já už myslel, že je s náma konec. Fůůů? Když nás král znova prokleje, vždycky jsme potom strašně slabí. Jako kdybychom měsíc nejedli. Ale teď? teď to bylo vůbec nejhorší. To?"

"Já vám nakrájím ten špekáček, chcete?" řekla Fišta.

"Ne. Špekáček bysme nerozkousali. Teď ne."

"A co meruňky? Mám tu krásný, čerstvý."

"Ne. Meruňka je moc tuhá. My teď? my?"

"Tak?" Fišta se hryzla do rtu, dolního. To dělá pořád, když přemejšlí. "Co kaši? Krupicovou kaši? Tu byste jedli?"

Skřítek s nožejčkem se usmál. "Kaši? Ty máš krupicovou kaší?"

"Ne." Fišta zavrtěla hlavou. "Tady u sebe ji nemám?" Zvedla oči. Znáš je. Borůvky, hele. V tom křoví těch dlouhatánskejch černejch vlasů. A ty dvě borůvky se na mě koukly, jo, tak úpěnlivě, že bych musel bejt z hliníku nebo z čeho, abych se nesebral a neběžel jsem koupit kaši. Do vesnice. Trvalo mi to deset minut, víc ne. Čtyři kiláky. Z kopce, ale stejně?

Vpadnul jsem do obchodu a lapal jsem po dechu. "Dobrý - dobrý den. Dejte - dejte mi krupicovou kaši. A mlíko. Litr."

Za pultem strašila taková žluklá bába, třicetiletá, votrávená. Hodila před sebe dvě krabice a povídá: "Tsche. Kaši. A mlíko. Na co? Vy z toho děláte drogy, ne?"

Já myslel, že mě klepne pepka.

"Drogy?? Aha? No jasně. Z mlíka. Jasně, že z mlíka děláme drogy."

Bába zaprskala: "Padesát pět korun."

"Padesát pět? Za mlíko a?" Fakt jsem normálně nevěřil svejm uším. Ty vado, říkal jsem si, ten Grošák tady má domorodce. Ty vado. Pomatená prodavačka. Pomatenej král

skřítků. Ty vado, to je Kocourkov.

Položil jsem na stůl padesátku a pětikorunu, vzal jsem krabice a běžel jsem zpátky do lesa. Přihnal jsem se k Ďáblovýmu kameni, hele, zpěněnej jako kůň po Velký pardubický. "Tady - tady to máš. Jak jim je?"

"Potřebujou se najíst," řekla Fišta, celá ustaraná, jo. Začala honem vařit mlíko. Pak do něj nasypala krupici a míchala to, dokud kaše nebyla hotová. Rozlila nám ji do ešusů, mně a Kyborgovi a řekla, ať to vyfoukáme. Rychle. Zelený skřítkové ani nedutali. Vytáhli z bot lžičky a trpělivě čekali na kaši. Pustili se do ní hned, jak vychladla.

A jedli a jedli.

Vybagrovali první ešus, potom druhej a pak ještě zamířili k misce, do který jim Fišárková nalila zbytek kaše z kotlíku.

Fakt jedli s chutí. Do obličejů se jim vrátila barva. Usmívali se na Fišárkovou a docela už byli v pohodě, jo, když jeden z nich, najednou, hele, něco vyprsknul a zakřičel: "Borůvka! Je v tom borůvka! My jsme to jedli! Kamarádi! Lesní plod! Kamarádi! To je konec. Teď se ta kletba naplnila. Kamarádi? my? umřeme?"

Trpaslíci úplně zmateně pobíhali Fiště po sukni a po trávě kolem ní a pištěli jeden přes druhýho: ""To je konec! To je náš konec! Kletba se naplnila! My jedli borůvku! To je konec! Kamarádi! Kamarádi!"

Ve Fiště by se v tu chvíli krve nedořezal. "Já ji tam nedávala. Já žádnou borůvku?"

Trpaslík s nožejčkem se zastavil, podíval se na Fištu a pak jí vyšplhal zpátky na klín. "Ty si nic nevyčítej," pohladil jí po ruce. "Ty za to nemůžeš. To on. Král. Král. To on. Vyčaroval ti ji z očí. Máš oči jako borůvky. A my? my jsme to přehlídli. A teď? umřeme?"

Ostatní skřítkové taky přestali běhat kolem. Všichni zmlkli. Seděli a tiskli se k sobě. A k Fiště. Ke mně a Kyborgovi ne. Jako kdyby z nás měli strach nebo co. Fakt nevypadali dobře. Už i mně jich normálně bylo líto. Fakt. Byl to takovej blbej pocit, koukat se na ně, jak vadnou. Fakt blbej pocit. Dost blbej. Sáhnul jsem do báglu pro flašku vodky. Měl jsem tam tři. Grošákovi k tomu třetímu výročí. Ale teď jsem na nějaký výročí vůbec nemyslel. "To chce loka," povídám. Urval jsem víčko z toho kroužku, znáš to, a napil jsem se. Pak jsem flašku podal Kyborgovi. "Chceš?" Vtom jsem si všimnul, jak nás trpaslíci pozorujou, hele, a zeptal jsem se: "Vy byste chtěli taky?"

Skřítkové, tak jako malátně, kejvali těma zarostlejma žlutozelenejma hlavičkama. "Třeba to pomůže."

"A co chcete radši? Já mám vodku. A ty?" povídám Kyborgovi.

Kyborg si poposednul. "Já? Já rum."

"To radši ten rum. Ten je víc? žaludeční," šeptali skřítkové.

"Myslíte?" řekla Fišta.

Kyborg něco zabručel, vybalil z telete flašku rumu a otevřel ji. Fišta pokrčila ramenama: "Zkusit to můžeme." Vzala si od Kyborga flašku a do víčka opatrně nalila rum. Trpaslík s nožejčkem ho vypil. Na ex. Utřel si rukou bradu, zarostlou řídkejma žlutozelenejma vousama a kejvnul: "Dobrý."

Fišta nalila rum do víčka dalšímu trpaslíkovi. A potom dalšímu. A dalšímu. Pár skřítků si nechalo nalejt i podruhý. A pár i potřetí.

"No?" ptala se jich Fišta. "Pomáhá to?"

Trpaslíci přikyvovali. "Pomáhá. Pomáhá. Takhle to umírání bude o moc lehčí. O moc lehčí."

"Umírání?" Já myslela?"

"Tys myslela, že by nás to mohlo zachránit? Rum? Kdepak. Kdepak."

"Ale já?"

Fišta už měla slzy na krajíčku. Pořád se jich ptala, co pro ně může udělat, a oni pořád říkali, že už nic. Nic. "Možná," povídal jeden, "kdybys nám zatancovala, než umřeme. Víly odsud už dávno utekly, dál od silnice, a ty jsi taková hezká. Když se?"

Nedopověděl to. Nahoře v lese, nad Ďáblovým kamenem, něco prasklo. Větev. Nebo co.Všichni jsme sebou trhli a koukli se tam. Ty vado.

Kyborg vyvalil oči: "Pampeliška?"

No jo. Bylo to tak. Lesem, nahoře mezi bukama a jeřabinama, k nám šla Pampeliška. Grošákova sestřenice. Už se Kyborga nemohla dočkat, jo, tak nám vyrazila naproti. "Kde jste? Co je s váma?" povídala.

Potom si všimla trpaslíků a vyprskla smíchy.

"Vy šmudlové. Že se nestydíte."

Podívala se na nás. "To zase byla krupicová kaše a rum, že jo?" řekla. "A kdoví co ještě?"

Trpaslíkům zčervenaly uši.

"Co to bylo dneska, co?" řekla Pampeliška.

Zamračila se. Skřítkové najednou děsně vožili. Seskákali Fiště z klína a rychle mazali pryč. Nahoře na konci paseky zmizeli každej v jednom buku. Pampeliška se usmála a zakroutila hlavou:

"Komedianti? Tohle tu zkoušejí na všechny vandráky, co tudy jdou prvně."

TRAPSAVEC 2002 - 1. místo próza oldpsavců